

ODCIZENÍ PRAZE

Holení sklobetonem nad každou břitvu! Všude,
kam dohlédnu, rituálně napařené tváře.
Rozfackované, ale nikde nevidět bitvu.

To proto, že válka je v těch chlapcích uvnitř.
A rapují-li na místě, kde popravili sedmadvacet
českých pánů, tím hůře: zůstanou tu vytřídění,
bokem u orloje, a budou nalámání zvěrokruhem.

Pak turisté taxíkem do hotelů a oni nohama napřed,
do Hlavova ústavu na pitvu.

Đábel naloží se do lihu, v němž plavu už já a mně
podobní, kteří se posléze propijí k šílenství, či
zemřou svatí, vyjde to na stejno, Praha zůstane opět
sama, pro svět vyřízená, odbyta do gesta, hloupá
slepice, jež nezvládla vír velkoměsta.

Chce však nové syny, je matkou. Volá o pomoc. Co
sto metrů, to zvon. – Kohoute, mohu? – Ale beze
všeho! Na to on,

a tak jí to odkokrhal a ona jala se vyzobávat zbytky
zlacení z mříží starých paláců, aby vejce bylo jak od
Fabergého.

Nebylo. A co teď slyšíš, neline se z věží. Až sem
zvoní okna budovy City Empiria, po níž zvenčí
preludují ostré drápy draka, až sem voní směs vody
po holení a potu mladého muže v kanceláři, který
tře si obličej.

Jemně. Má pocit, že se znovu narodil. Úplně se
laská s pletí kruhovými pohyby, leč nepotkává se
s žádným známým souhvězdím.